

MARIJIN LIST

Nevtepeno Poprijéta Devica Marija,
Zmožna Gospá Vogrska.

===== POBOŽEN MESEČEN LIST. =====

Vrejüje ga: KLEKL JOŽEF vkop. pleb. v Čerensovcih.
CSERFÖLD (Zalamegye.)

Dári.

Na podporo lista, liki poštino za lansko leto so plačali v roke Plej Ivana v Chicagi sledéči: Grüškovnják Štefan 25 c; Prša Ivan, Rajtar Martin, Markoja Anton, Törnár Ivan, Farkas Anton, Vučko Števan, Zver Anton po 10 c; Sobočan Jožef, Škergét Ivan, Špiclin Ivan, Horvat Martin, Jožef, Lovrenčec Ivan, Nežič Ivan, Balažic Martin, Horvat Štefan po 5 c. — 1 d. 30 c. Naročniki za Marijin list so plačali v roke Plej Ivana v Chicagi: stari 29 d. 30 c; novi pa 36 d. 65 c. Ti najnovejši so ešče ne v računi. Od listov je tak više dár 119 K 45 f, kaj se obrné na podporo lista (na kepe) i novin. Marija povrni vsem jezerokrát!

Na luster v čerensovsko cérkev.

Tkalec Jožef z G. Bistrice 2 K, Magdič Orša z G. Bistrice 2 K, Pücko Verona z D. Lendave 1 K, Horvát Kata z Hotize 1 K, Bogdan Bára z Hotize 1 K, Šömen Bára z Žižkov — 50 f, Žalik Štefan z Trnja 20 K, Komin Fána z Brovklyn-a 4 K, Rós Mátjáš z Čerensovec 8 K, Čácič Jožef kaplan čerensovski 2 K, Farkas Ána z Hotize — 40 f, Roža z D. Lendave 4 K, Kreslin Marija z D. Bistrice 1 K, Kolenko Ivan z Čerensovec 10 K, Klekl Jožef z Čerensovec 10 K, Trétji réd 28 K, Küzma Matjaš z Chicage 5 K, Cuk Anton z Chicage 5 K, Tompa Matjaš z Chicage 5 K, Tompa Števan z Chicage 5 K, Žalik Jožef z Chicage 5 K, Čurič Števan z Chicage 5 K, Grüškovnják Matjaš 5 K, Špiclin Ivan z Chicage 2 K 50 f, Šarjaš Števan z Chicage 1 K 25 f. Tei amerikanci so plačali v roke Plej Ivana (7 d. 75 c.) vküp 133 K 65 f. Duga je láni ostalo ešče, šteri je plačeni XII/20. 1913. 77 K 25 f. Ostane na viktorinski posvet 56 K 40 f. Bog plati vsem darovnikom.

Kak smo pri Marijinom listi láni gospodárili?

a) **Dohodki.** Od vel. g. Baša Ivana sem prekvzeo 702 K 75 f, Naročnina leta 1913-ga je zanesla 6888 K 03 f, Stára naročnina l. 1912-ga 200 K 92 f, Dári na kepe 31 K 82 f, Od Novin prišlo 31 K 36 f, Ki so više naročnine darüvali, posebno amerikanci 219 K, vküp 8073 K 88 f.

Obladana je strahšna smrt . . .

Obladana je strahšna smrt,
Vpekeo je znova vrág zaprt',
Z banderov v roki Jezuša
Pomládni vetrič se igra.

Veselo kliče nas na boj
Presladki naš nebeski Voj,
Na boj, gde greh se umori,
Kde večni žitek se dobi.

Krščanska srca le za njim!
Ve vodi sam nas Boži Sin,
Vu njeg'vih rokaj plahotá
Bandera, ki nam zmágo dá.

Ár jasno-zmožen boj je to,
Borit' se v njem veselo bo
Za dūšo i za Jezuša
Za našega Zveličara!

O le naprej na sveti boj!
Krščanska dūša ino poj:
„Hozanna Sini Dávida,
Alle-, alle- alle-luja!“

Mirosláv.

Trpljenje našega G. J. Krištuša.

Spisao sv. Alphonz Ligouri.

VII. Jezuš pred velikimi duhovniki. Na smrt ga osodijo.

Oni pa zgrabivši Jezuša, pelali so ga k Kaifaši, k poglavári duhovnikov, gde so pismoznanci in starišinke vkup zbráni bili. (Mt. 26. 57.) Pred ništernim dnevom so ga z poštenjom, z hválnimi pesmami, slovesno sprevodili v Jeružalem. Zdaj pa zvezanoga, kak kakšega razbojnika pelajo v mesto nad vrata.

Vnoči, pri posveti, z groznov lármov, rabukov idejo po vulicaj i lüdje so si ne mogli drugomi sliti, kak da so kakšega hüdodelnika zgrabili.

K okni se paščijo z postele, radovedno zpitávro: Koga so zgrabili? Pa čujejo odgovor: Jezuša Nazaretskoga; se je zvedilo, ka je upornik, lažlivec, krivi prorok, záto je smrti vreden!

Kakše odórjavanje, zaničüvanje se zoselilo zdaj v srca; ve so zvedili pa vidli, da mož, koga so tak slovesno prve v Jeružalem sprevodili, je ne Meššiaš, pa zdaj kak zapelivca so ga na zapoved právde zgrabili. Poštüvanje se v odórjavanje spremenilo, žao i srám jih je bilo, ka so ednoga prostoga hüdodelnika za Meššiaša meli.

Celo slovesno so pelali Jezuša. Zdaj je pred njim stao Jezuš, sam je stao pred njim, ešče njegovi so ga odstavili, pa to se njemi vidlo.

Düša moja! glej sladkoga tvojega Zveličara! Kak hüdodelnik zvézani, z zaprtimi očmi, ali krotko i ponizno stoji pred gizdavim prednjim duhovnikom. Sveto i jasno njegovo lice je med vnogim trpljenjem tüdi obdržalo svojo prijáznost.

Jezuš moj! ka sam naj čineči, ve si ne od slaveči angelov, nego od brezbožnoga lüdstva obdáni? Dozdaj

sam te vnogokrat zvezao z mojimi grehi; zdaj naj tudi med nje stopim? Ne, ráj merjém, ali to ne včnim več nigdár. Ne! dokeč bom le živo, te ljubiti ščem ino poštvati, kak si vreden. Ti bodi moja jedina ljubav, vse moje! Bog moj, ti si vse!

Vélki dúhovnik ga od vučnikov pa od njegovoga včenjá spítávlé, naj nájde kakši zrok za sodbo. Jezuš njemi ponizno odgovori: *Jas sam očivesno gučao tomi sveti — ovo ti — ki okoli mené stojijo — znájo, štera sam gučao.* (Jan. 18. 20—21.) Svoje protivnike pozove za svedoke.

Na krotki, pravičen odgovor je odgovor dobo. Pred njega skoči eden divji sluga, močno ga vdari po lici, kak či bi Jezuš ta nájpozadnješa smet bila med ljudmi, ino njemi pravi: tak vüpaš gučati z velkim dúhovnikom? *Gda je pa to pravo, eden z med tam stoječih slugov je plüsno Jezuša rekoč: Tak odgovárjaš vélkomi dúhovniki?* (Jan. 18. 22.)

Bog moj! kak je mogoče tak božno delati na tak krotki, ponizen odgovor? Vélki dúhovnik je vido to pa je slugo le ne zavrno za to grobjanstvo, muči, i z tem mučanjom pravico dá slugi.

Ne muči pa Jezuš. Ne je šteo, da bi ga tožili, da ne poštvuje vélkoga dúhovnika: *Či sam božno gučao, posvedočí hüdobijo; či pa dobro, zakaj me biješ?* (Ján. 18. 23.)

Lübeznivreden Jezuš moj, ti vse to trpiš, naj samo zadosta včiniš za mojo hüdobijo, za moje grehe, z šterimi sam tvoje veličanstvo razdréselo. Odpüsti mi, za vrednosti toga trpljenja te prosim, odpüsti mi!

Krivo svedočanstvo so iskali proti Jezuší, naj ga na smrt osodijo pa so ne najšli. (Mt. 26. 59.) Da so ne najšli krive zroke za obsodjenjé Jezuša, vélki dúhovnik se znova k Jezuší obrno, lahko ž njegovih rečih žvedi kaj, zakoj volo ga za grehšnoga slobodno imenüje: *Prisílim te na živoga Boga, povej nam, či si ti Kristuš, Sin boží?* (Mt. 26. 63.)

Vimeni božem je prisilo Jezusa, zato je svedočanstvo mogeo dati od pravice, etak je odgovoro: *Jas sam i vidli bodete sina človečega sedeti na desnoj moči bože i pridti v megláj nébe.* (Mk. 14. 62.)

Tak je, jas sam; vidli te ešče to, ali te ne bom tak poniženi, kak zdaj, nego na troni dike v oblákaj nebeski mo sedo, kak sodec vseh ljudi.

Vélki dühovnik čuječ to, je včesno svojo obleko, po pravici bi pa se na obráz mogeo vrčti i moliti svojega Boga i sodca: *Poglavár dühovniški je te razčesno svojo obleko rekoč: Preklinjao je! Gde so potrebni ešče svedocje: Ovo zdaj ste čüli preklinjanje. Ká sodite? Pa na to so vsi z ednov rečjov odgovoriti: Vreden je smrti!* (Mk. 26. 65.)

Jezus moj! to sodbo je že Nebeski tvoj oča vöповеdao, gda si se njemi ponüdo, da zadostavčiniš za naše grehe! Sin moj, je pravo, či zadoščenje ščeš dati za grehe ljudi, te si smrti vreden, pa moreš tüdi mreti. — *Te so njemi v obraz plüvali i za šinjek so ga tukli, ništerni ga pa plüskali i pravili: Vgoni Kristuš, što je, ki te je vdaro?* (Mt. 26. 67.) Odzdaj je vsaki samo priliko iskao, kak bi mogeo Jezusa šáliti; ve je na smrt obsojen, kak hüdodelnik, zdaj lahko delajo ž njim ka ščejo. Plüvali so ga, z pesnicami bili, plüskali pa kak sveti Marko pravi: *I ništerni so ga začnoli plüvati i njemi obraz zakrivati.* (Mk. 14. 65.) Norca so se redili ž njega, kak z krivoga proroka pa kričali: Či si prorok, povej što te je vdaro?

Sveti Oremonoš pravi, da samo na sodnji den zvedimo, kelko špota so spravili to noč Jezusi.

Jezus moj, ednoga hipca si ne meo to noč mérnoga, tam si stáo ošpotani med grobjanskim lüdstvom.

Lüdje, ste mogoči duže gizdavi ostati, gda Jezusa tak poniženoga vidite? Ste mogoči se na Jezusa zgled-noti, pa njega ne lübiti?

Bog moj, kak je mogoča živeti edna verna düša, štera v evangeliiji čte, kelko je trpo za nas Jezus, kak

je le mogoča živeti brez lübezni, gda to nezgrüntano lübezen vidi? Ne je prisiljeno njeno srce goreti, goreti od ognja večne lübezni do toga dobrotivnoga, lübezni-voga Bogá?

Povekšavao je trpljenje Jezušovo Peter, ki je prisegno, da ga ne pozna.

Hodi moja dūša, poiščiva gori Jezuša tam v ječi, potoláziva toga trpečega, ošpotanoga Zveličara, zahvaliva se njemi za lübezen, pokažva njem svojo žalost nad nájnimi grehi, ár je bio čas, gda sva ga midva tūdi ošpotala, gda sva ga celo zatajila. Povej njemi, da bi rada mrla od žalosti, gda si zmisliš, kak si razžalila njegovo vrelo lübeče srce. Povej njemi le, da ga zdaj zaistino lübiš, da ne želeš nikaj drūgo, kak trpeti pa mrejtí za njegovo lübeznost.

Jezuš moj, pozabi vnogo žalost, štero sam ti spravo, zgledni se na mé z tvojimi blagimi očmi, kak si se zgledno na Petra, ki je od toga pogleda do smrti objokavao svoj greh.

Sin boži, ti neskončana lübav, ti ešče zdaj trpiš za tiste lūdi, ki te odörjavlo, ki si z tebov božno denejo! Radost nebes si ti i dika. Velko dobroto bi včino ti že z tem nám, či bi nam dopūsto küšnoti tvoje svete noge! Ka te je pripravilo, da si se tá postavo na špot božnomi lūdsvi?

Povej mi, lübi Zveličar, z čem sam ti mogoči nazaj dati ono diko, štero so ti nesramni lūdje vzeli? Čūjem tvoj odgovor: lübi zaničūvanje za moje lübavi volo, kak sam je jas lübo za te.

Včinim to, Jezuš moj! Tebe so zavrgli za me, naj zavržejo mené tūdi za te.

VIII. Jezua pred Pilata, potom pred Heroda pelajo; Baraba odpustijo.

Vgojčno so se pa tanačivali... proti Jezusi, naj ga na smrt dajo. I zvezanoga so pelali i prekdali Poncii Pilali, deželnomi glavári. (Mt. 26. 1., 2.) Komaj se zorilo. Duhovniški poglavarje znova vöpovejo, da je Jezuš smrti vreden, ino ga pelajo k Pilatuši, naj ga na smrt osodi. Pilat vözpita židove, potom pa Jezua tüdi. Jezua za nedužnoga spozna; sprevidi, da tožba je samo ogrizavanje, zato vöide ino pove židovom, da ne nájde zroka, za šteroga volo bi toga človeka na smrt mogo osoditi: Vö je šo k židovom i pravo je njim: Jas nikšega zroka ne najdem v njem. (Ján. 18. 38.)

Ali židovje so stálno želeli smrt Jezua, zato Pilat, gda je čüo, da je Jezuš z Galilee, ga je k Herodi poslao, naj se po takšem reši sodbe.

Herod se veselio, kda so Jezua pred njega prinesli, vüpao se je, da de Jezuš zdaj za njegovo volo čüde delao, čüo je naime od čüdodelne moči Jezua. Vu velkom veselji je vnogo pitao od Jezua, — ali Jezuš muči, edne reči ne odgovori, naj z tem pokaštiga grešno radovednost: *Pita ga pa z vnoгим gučom, ali on njemi nikaj ne odgovori. (Lk. 23. 9.)*

Nesrečna je düša, k šteroj že reči ne govori Jezuš! Gospod moj! zaslüžo sam si, naj več niti reči ne gučiš k meni i me odstaviš zcela, ve sam tak vnoğokrát ne poslühno tvoje blage reči; ali prosim te, ne zavrži me, smiluj se mi, guči znova k meni: *Guči Gospod moj, ve poslüša tvoj sluga. Povej, kaj želeš, pa včinim.*

Gda je Herodeš vido, ka Jezuš nikaj ne odgovarja, je čemerén grátao, kak z norcom si je djao ž njim, beli plašč je obeso na njega z norije, ošpotao ga je, pa v tom so ga nasledüvali ovi drügi. Med smehom ga je poslao nazaj k Pilati: *Herod ga je pa zavrgeo z svojimi*

vojaki vred i v beli plášč ga je oblekeo na špot, i nazáj ga je poslao k Pilati. (Lk. 23. 11.)

Le glej moja dūša, v obleki norcov vlačijo Jezuša po Jeružalemi! O, ti moj zavrženi Zveličar! ravno to šče falilo, naj si kak z norcom denejo z tebov!

Glejte kristjani, kak si dene té svet z večnov modrostjov. Blaženi je, ki se veseli, gda ga svet za norca ma, ki nešče nikaj drūgo znati, poznati, kak razpetoga Jezuša, ki lūbi trpljenje pa zaničūvanje, ki si etak zdehne z svetim Pavlom: *Ne sam si mislo kaj drūgo znati med vami, nego samo Jezuša Kristuša, i toga razpetoga. (Kor. I. 2. 2.)*

Židovski národ je meo pravico odsloboditev ednoga voznika prositi, od rimskoga namestnika. Záto Pilat Jezuša i Baraba ponūvle: *Koga ščete, naj vam ga odpūstim, Barabaša, ali Jezusa? (Mt. 27. 17.)*

Vūpao se je, da de lūdstvo Jezuša bo želelo, ár Baraba je odören hūdodelnik, morilec bio. Ali poglavarje žinagoge so že nahujštili vnožino, štera je brez vsega premišlavanja Barabaša želela: *Oni so pa pravili: Baraba.*

Pilat vidoči, da na mesto nedužnoga ráj ednoga hūdodelnika odslobodijo, je čemerno pravo: *Ka pa naj te z Jezušom včinim? I vsi so kričali: Razpi ga! Ali ka hūdoga je včino? --- pita znova Pilat. Oni so pa ešče bole kričali rekoč: Razpeti naj bo! (Mt. 27. 23.)*

Gda sam grehšio, sam ravno tak delao kak židovje. Zbirati mi trbelo i jas sam si ráj grehšno veselje zvalo kak tebé lūbi Jezuš. Tak sam pravo: le veselje, ka meni to, či zgūbim Bogá, ali ne! Tak sam gučao te, ali zdaj si ráj zvolim tvoje milošče, ár je za vekše poštūjem kak celoga sveta veselje i bogastvo. Jezuš moj, neskončani Bog moj! Ober vsega te lūbim, samo tebe si želem!

Kak so židovje meli pravico, si Jezuša, ali Baraba zvoliti, tak je tūdi nebeski Oča mogeo odločiti, koga naj odslobodi, Jezuša, ali Baraba pa on je etak pravo: Naj

merjé moj sin, grehšnik pa naj sloboden bo. Apostol tudi pravi: *Ki je lastivnomi sini nej odpüsto, nego za nas vse ga je dao.* (Rim. 8. 32.) Celo sam naš Zveličar pravi: *Tak je lübo Bog te svej, da je svojega jedinorojenoga sina dao.* (Jan. 3. 16.)

Lepo spevle sv. Maticerkev na vüzem: »O čudovitno ponižanje tvoje dobrote do nas! O neprecenjeno svedočanstvo lübavi, prekdaš svojga sina, naj slugo odküpiš.«

Pa kak je le mogoče, da eden veren človek ne zgori od velke lübezni do Bogá, ki je tak lübo človeka. Če bi le vsigdár pred očmi meli to velko lübezen!

IX. Jezuš zbičüjejo.

Te je zato Pilituš dao vzeti Jezuš a zbičüvati. (Ján. 19. 1.)

Pilatuš je vido, da je vse zobstom. Sodbe pravičnoga se po takšem ne mogeo ognoti, ár so židovje z nesramnov silov želéli smrt Jezusa. Ešče si je nekaj zmisló. Či ga je že Herod nazaj poslao, či so židovje ráj Baraba odslobodili; dobro je, za njihovo volo pokaštiga Jezuš a, ali te ga tá püsti.

Záto k sebi pozove židove pa njim etak pravi: *Pred mené ste prinesli toga človeka — pa ovo jas sam ga pred vami vöspitao, ali nekše krivice sam ne najšeo v njem z med onih, z šterimi ga vi tožite. Pa Herod tudi ne. Záto se njemi oprotim pa ga odpüstim.* (Lk. 13., 14—15.)

Bog moj, kakša krivica! Za nedužnoga ga spozna: *Nekše krivice sam ne najšeo v tom človeki, — pa ga le zbičüvati dá!*

Jezuš moj, ti si nedužen, jas pa ne; ti zadosta ščes včiniti božoj pravici, záto je ne nekrivično, nego pravično tebe pokaštigati.

Ali povej le Pilat, na kakšo kaštigo si osodo ne-

dužnoga? Na bičüvanje? Nedužnoga si na najbolje nesmileno kaštigo osodo! Ali zgodilo se je, ne je nači: *Te je Pilát prijeti dáo Jezusa i zbičüvati.*

Glej tvojga Odküpitela, le glej, kak nesmileno zvršijo nadnjim krivično sodbo! Divje se vržejo na njega slugi, i med velkov hrabukov i kričom ga k ednoj sohi privežejo.

Pa ka dela Jezus? Prnižno, vdáno vzeme gori kaštigo za naše grehe, kakšteč je teška i sramotna.

Zgrabijo biče i na dáno znamenje začnejo mrcvariti sveto telo našega Zveličara.

Stojte! mešate se vi biričje, ne je on grehšnik, nego jas, jas sam vreden bičüvanja.

Jezusa sveto telo je zaprva sivo-zeleno postalo, potom je pa skočila vü tudi krv. Vse je že razčesani, rana na rani: *Povnožali so bolezen mojih rán.* (Psalm. 68. 26.) Düša moja, bi znála ti tudi méрно gledati tvojega zbičüvanoga Boga? Glej mantre tvojega Jezusa, ali ešče bole njegovo lübvav, z šterov te velke mantre za té prestoji.

Pod bičüvanjom si je gotovo na tebé tudi mislo Jezuš. Či bi ga samo ednok vdarili za tebé, že te bi goreti mogeo od lübezni i praviti: Eden Bog se da za mené bičüvati! On pa več včini, vküp si dá sčesati celo telo za tvoje grehe: *On se pa raniti dao za naše krivice.* (Is. 53. 5.)

Nema farbe, nekše lepote i gledali smo ga i ne je meo pogleda. Tak so ga zmrcvarili, ka je ne za poznati. Zakrio je svoja lica, kak ki je odören, zato smo ga niti ne poštüvali.

K gobavci je bio zdaj spodoben, od péte do gláve ranjeni! O kak so ga znizili i zmantrali: *I mi smo ga za gobavca meli i za zbitoga, ponižanoga od Bogá.*

Pa zakaj vse to? Zátó, ár je dobroga srcá Jezuš

šam želo pretrpeti vse, ka smo si mi zaslužili: *Zaistino on je noso naše betege i prenašao naše bolezni.*

Blagoslovljena naj bode tvoja smilenost, Jezuš moj! O kelko si trpo, naj mene rešiš večnoga trpljenja. O kak revno, nesrečno stvarjenje je on, ki ne lübi tebé!

Ka je delao naš lübleni Odküpiteo, gda so ga ho-harje tak nesmilemo bičüvali? Ne guči, ne toži se, ne zdihavle si, potrpežljivo darüje vse nebeskomi Oči za odpüščenje naših grehov. Muči: *Kak ovca pred svojim brivcom, i ne odpre svojih vüst.* (Is. 53.)

Jezuš moj, ti nedužna ovca! ovo ti brezsrčni ti vuno dolbrijejo — ó več včinijo, kožo ti dologülijo, razčešejo tvoje sveto telo! Ovo, to je tisti krvavi krst, šteroga si si v živlenji tak želo: *Z krstom se pa morem okrstiti — si pravo — i kdk bom stiskani, dokeč nede dokončani.* (Luk. 12. 59.)

Idi düša moja, skopli, operi se v tistoj krvi, od štere je zemla omamlena grátala!

O kak bi mogeo ešče dvojiti v tvojoj lübeznosti, gda te tü vidim, za mé ranjenoga, spotretoga!

Spoznam, vsaka rana je svedočanstvo tvoje velke lübezni. Čütim, da tvoje rane lübezen prosijo! Edna kaplica tvoje sv. krvi bi dojšla za moje zveličanje — ti si jo pa vso stočo za mené, naj jas tüdi z cela tvoj bom!

Tvoj sam Jezuš moj, samo moč mi daj, da zvesten ostánem!

X. Jezušä koronajo.

„Te so vojacje deželnoga namestnika v zbornu hižo pelali Jezušä, i vküp so spravili okolj njega celo trumo; i doli so ga slekli pa rdeči plašč prestri na njega; i z trnja spleteno korono so njemi na glavo položi lii trstiko dáli v roke.“ (Mt. 27. 27—29.) Hodmo, poglejmo zdaj to novo nesmilenost, kak si denejo z na smrt zmantranim Jezušom grobjanski vojacje. Vküp so prišli na dvori,

rdeči plašč so njemi na rame préstrli, mesto králeske palice so njemi trstiko vtisnoli v roke, za korono pa trnavi venec položili na glavo. Ali trnavo korono so ne mogli z golov rokov na ranjeno glavo pritisnoli, vzeli so zato trstiko i plūvajoč so zevsov močjov ga bili po glavi: „I na njega plūvajoč, vzeli so trstiko i bili so ga ž njov po glavi.“ (Mark. 27. 30.)

O ti nesrečno stvorjenje, ti trnje, ka delaš? Kak si mogoče tak mantrati svojga stvoritelja? Ali ka gučim jas odte, ve ne ti, nego grehšne misli lūdiuh smicajo sv. glavo našega Odkūpitelja! Jezus moj! mi smo ti djáli na glavo to trnavo korono, gda smo v greh privolili. Ali zdaj se mi mrzijo grehi, i močno žalūjem za njé! Ponizno te prosim, ti od krvi Jezušove posvečeno trnje! prehodi mi srce, naj stálno čūtim bolezen za razžaljenje Bogá.

Jezuš, ti lūbezen moja! či si že tak vnogo trpo za me, prosim te, odslobodi me od stvorjenj i od samoga sebe, naj slobodno povem, da sam več ne svoj, nego boží.

O kak so te ponizili, král sveta, ti trpeči, žalosten moj Odkūpíteo! Na špot si postavljeni tū, celi Jeružalem se nad tebov smeje. Tvoja sveta krv pa teče, v potoki teče dol po lici na tvoja blaga prsa!

Jezuš moj, ne morem zarazmiti nesmilénost toga lūdstva. Ne njemi je zadosta, da si celi krvavi, nego ešče se norca redi z tebe.

Ali ešče bole čūdovitna je tvoja lūbav i krotkost, ve si vse to potrpežlivo prenašao. „Ki gda so ga preklinjali je ne preklinjao, gda je trpo se ne protio, nego prek se je dáo nepravičnomi sodci.“ (Pet. 1. 2. 23.)

Spuniti se moglo Jeremiašovo prorokūvanje, da Zveličara bolezen i sramota napuni. „Lice svoje k tistomi obrné, ki ga bije, i napuni se z zaničūvanjom. (Jer. Žal. 3. 30.)

Ešče vam je zdaj ne zadosta vi nesmileni hoharje? Ne, ár: „I poklekali so pred njim i šalili ga rekoč:

Ždravo král židovski.“ (Mt. 27. 29.) Ešče to so tudi ponávlali: „K njemi so šli i pravili: Zdravo král židovski i plüskali so ga.“ (Ján. 19. 3.)

Bog moj, kelko je trpela Jezušova glava: vse presmicana je bila, i trnava korona njemi nezmerne mantre redila, či si je samo geno glavo; ka pa gda so ga bili po glavi?

Idi, idi dūša moja k Jezušu, vrži se pred njim natla, kak pred Gospodom nébe i zemle, ár je zaistino král, ali spoznaj ga tudi za krála bolezni i lübavi, zahvali se njemi za to i lübi ga, lübi ga močno, ve samo zato trpi, naj lübi njega lüdstvo.

XI. Ecce homo! Ovo človek!

„Vö je šo zato Pilatuš i pravo je njim: Ovo človek.“ (Ján. 19. 4—5.) Po bičüvanji i koronanji so znova pred Pilata pelali Jezüša. Pilat je mislo, da či toga na smrt zmantranoga človeka pokaže lüdstvi, je zlehka na sočütje gene. Záto je vö šo na trnác z Jezušom zmantranim i pravo je: „Ecce homo, Ovo človek!“

Kak či bi to pravo: Židovje, naj vam zdaj dojde, ka je té nedužen mož pretrpo: Ovo je človek. Le glejte tü toga človeka, vi ste se tak bojali njega, ali jas ne verjem, da bi se vam za krala ponüvao: le glejte, ka je ž njega. Morete se ešče bojati ednoga tak zmantranoga človeka, v šterom že skoro življenja ne? Püстите ga slobodno, že tak dugo ne de živo.

„Vö je pa šo Jezuš trnavo korono i rdeči plašč noseč.“ (Ján. 19. 5.) Glej tá na trnác! Tvojega Odküpítela vláčijo tam biriči! Na pol nagi je. Sama rana i krv je. Sveto telo njem vse razčesano, špotna obleka na njem. Nesmilna korona njem na glavi, štera njemi niti hipca ne dá méra.

O, ka je grátalo z tvojega pastéra samo zato, naj tebé, zgübleno ovco, gori nájde. Jezuš moj! Kelko boš ešče trpo!

Lübi moj Zveličar! Zverini bi se smilo, lüdje se pa ne smilijo nad tebov: „Ůda so ga zato vidili vélki dühovnicje i slugi, kričali so rekoč, razpi ga, razpi ga! (Jan. 19. 6.)

Bog moj, ka do pravili lüdje na dén slednje sodbe, gda do te kak sodca vidili sedeti od dike svetečem se troni?

Ali jaj meni Jezuš moj, ve sam jaz tüdi vsigdár to kričao: „razpi ga, razpi ga!“ kelkokrát sam grehšio proti tebi. Ali zdaj mi je močno žao, bole kak či bi kajšteč dobroga zgübo na sveti! Lüvim te Bog moj, kak vse dobro moje! Odpüsti mi, na vrednosti tvojega svetoga trpljenja te prosim, odpüsti mi, i daj mi doživeti, naj te na on velki den nilostiynoga i ne namé srditoga vidim.

Pilat pokaže židovom Jezüša, na njega kaže na trnaci: „Glej človeka!“ Ravno te nebeski Oča tüdi na njega kaže, naj gledamo v tom strahšnom stani bodočega Jezusa: „Glej človek!“

Tak je, le glejte lüdje toga človeka, z kem ste si vi tak božno djali, koga ste tak zavrgli; moj lübléni Sin je to, za vaše grehe dá zdaj zadoščenje, ár vas neskončano lübi — pa zdaj neizgovorno dosta trpi. Dobro ga poglejte, zahválte se njemu, lübite ga!

Bog moj, Oča moj, veliš mi, naj se na toga tvojega sina zglednem, ali jas te prosim, glej ga ti mesto mené. Zgledni se na njega i smiluj se mi za tvoje velke lübezni volo, z šterov lübiš svojega Sina.

Židovje so v pamet vzeli, da je zamán vsa kriča, Pilát le odpüstiti šče Jezüša, záto so ga zdaj že prisilili na sodbo, kričali so njemu, da ga obtožijo pri casari, či ga ne obsodi. „Ali židovje so kričali rekoč: Či odpüstiš

toga, ne si prijáteo casara, ár vsaki, ki se za krála dene, proti casari je.“ (Ján. 19. 12.)

To je valálo. Nesréčen Pilat se na to zosagao, da zgübi prijatelstvo casara; znova pred sé pozové záto Jezusa, doli si séde ino ga obsodi na smrt. „Záto Pilát gda je té reči čüo, vö je dáo pripelati Jezusa, ino si v sodniški stolec seo. (Ján. 19. 13.)

Ali düšnavest ga je mantrála, znao je, da je nedužnoga osodo, záto se ešče ednok proti židovom obrno: „Glejte, vaš král! Vašega krála naj dám razpéti! Oni so pa kričali: V kraj ž njim, v kraj ž njim, razpi ga!“ (Ján. 19. 14—15.)

Z cela so zbesneli zdaj židovje. Ka nam gučiš ti Pilatuš? To bi naš král bio? Këlkokrát nam ga ešče naprej prinesés, kak krála? V kraj ž njim, v kraj ž njim. Odpelaj nam ga z očih, na križ ga razpni!

Bog moj, Gospod moj! ti vtelovlena Reč! Ti si doliprišeo z nébe, naj tü na zemli med nami hodiš, naj nas zveličas, lüdje te pa ne morejo trpeti, i vse včinijo, naj te samo vmorijo, naj so te ne prisiljeni viditi!

Ali Pilat njim znova proti stáne: „Vašega krála naj križam?“ Velki dühovnicje so pa odgovorili na to: „Nemamo krála, nego samo casara.“ (Jan. 19. 25.)

Jezuš moj! glej, neščejo te za svojega gospoda poznati, tak pravijo, ka oni nemajo drügoga gospoda, kak casara; glej, jas te spoznam za krála, Boga svojega, ino te zagvüšam, da moje srce ne žele zvün tébe drügoga krála! O jas nesrečen, bilo je vremen, gda sam te vözápro z svojega srca, ali od zdaj ti kralüj nad menom, ti mi zapovedávli, i jas bom te bogao. Z svetov Trezov tak bom kričao k tebi: Lübeznivi moj Odküpiteo, ti me bole lübiš, kak sam jas to zarazmeti mogoči, dopüsti mi záto, naj tebi po voli slüžim. „Jas“ naj vmerjé v meni, i naj živé eden drügi „jas.“ To je naj sam jas več ne takši, kak sam bio, nego z cela novi. Kak blážena je düša, ki jedino Jezusa spozna za svojega krála!

XII. Pilat na smrt osodi Jezusa.

»Te njim ga je pa v roke dao, naj ga križajo.« (Ján. 19. 16.) Glejte! Pilat očivesno svedoči nedužnost Jezusa, rávno zdaj je znova to gučao, roké si práo i se bráno, da je on ne kriv nikaj. židovje naj bodo odgovorni, či pravično krv želejo. »Vodo je vzeo ino si oprao roké [pred lüdstvom rekoč: Jas sam nedužen pri krvi toga pravičnoga, vi glejte.« (Mt. 27. 24.) Pa glejte, le vöpoke sodbo, le na smrt dá Jezusa.

Grozna nepravichnost! V ednom hipci osodi i za nedužnoga spozna obtoženoga. Istina, samo je prekdáo Jezusa židovom, naj delajo ž njim, ka ščejo: »Jezusa njim je pa na njihovo volo nehao. (Luk. 23. 25.) Nedužni se návadno tak osodijo, v roke je dájó njihovim neprijátelom, naj je vmorijo, naj si spunijo želo.

Nesrečni židovje! Te so kričali: »Krv njegova ober nás i naših sinov! (Mt. 27. 25.) Sami ste se zakunoli, i segnolo vas zakunenje; trpi vaš rod ešče i zdaj zavolo nedužne krvi i trpo bode do konca sveta.

Goriprečtėjo pred Jezusom smrtno sodbo. Jezuš poslühne i méрно sprime pravično sodbo svojega Očé, ár ga je on osodo na križno drevo; ponizno vzeme gor, ne za krivičnih zrokov volo, štere so židovje na njega zmislili, nego za naše grehe, ár se je ponüdo nebeskomi Oči, da zadosta včini mesto nás z svojov smrtjov.

Pilat vöpoke tü na zemli: Mreti more Kristus! Oča nebeski pa potrdi to sodbo: Naj merjé moj Sin! Sin pa odgovori: Ovo tü sam! bogao bom, merjém, sprimem smrt na križi. »Ponizo se je, pokoren bivši do smrti, celo do smrti na križi.« (Phil. 2. 8.)

Lübeznivi Jezuš moj, ti na rame vzemeš križ, šteroga sam si jas zaslüžo ino z smrtjov svojov mi večno življenje správiš! Hvála ti, lübezen moja! Vüпам se, da bom na veke hválo tvojo velko milenost. »Na veke bom spevao od smilenosti Gospodove.«

Ár ti, nedužen Odküpíteo moj na sebé vzemeš križno smrt, záto jas túdi radovolno sprimem ono smrt, štero mi ti odločiš. Sprimem jo ze vsemi bolečinami, ino zdaj jo že prikapčim k tvojoj svetoj smrti i tak jo darujem nebeskomi svojemi Oči.

Ti si mro, ár si me lübo, jas bi túdi rad mro za tvojo lübezen!

Jezuš moj! na vrednosti tvoje britke smrti te prosim, dopústi mi v tvojoj milošči i v žarnom ognji tvoje lübeznosti mreti!

XIII. Jezuš na Kalvario nesé križ.

Smrtno sodbo so razglásili! Nesrečno lüdstve veselo kriči: Veselmo se! Jezuš je že osojen! Le hitro! hitro le, ednoga hipca ne zamüdmó! Naprej z križom, naj merjé ešče dnes, ár vütro de že vüzem!

Na njega so se vrgli, dol so strgali ž njego rdeči plášč, na njega so dali znova njegovo lastno obleko, naj, kak sv. Ambruš právi, ga spozna lüdstvo kak zapelivca, koga so pred nešterimi dnevi za Meššiaša držali ino ga slovemo spreváljati: »Dol so slekli ž njega plášč ino ga v lastno obleko oblekli ino so ga vöodpelali, naj ga križajo.« (Mt. 27. 31.) Vzeli so dve žmetnivi brvni, križ so napravili, po tom pa njemi zapovedali, naj ga na ramah nesé vö na mesto smrti.

Bog moj! Kakša nesmilenost, takšo žmécavo naklasti na človeka, koga so že vse zmantrali, ki že komaj hodi!

Ali naš Odküpíteo je lübeznivo obimno teški križ. »Noseč križ vö je šo na ono mesto, štero se za mesto gláv zove.« (Jan. 19. 17.) Le glej moja düša, glej idejo sodci z osodjenim, med njimi pa vküpkáple Jezuš pod žmécavov oltára, na šterom svoje življenje za nás darüje!

Što bi si mislo, da židovje toga povsem ranjenoga Jezuša vidoči, do ešče bole čemerni na njega i ešče

bole silili križanje? Ne ešče živo dozdej tak nesmilena človek, ki kakšega na smrt zmantránoga hūdodelnika bi na to prisilo, naj si sám nesé vešalo! Glejte z Jezušom so to tūdi napravili!

Groza nas obide, gda si premislimo, kelko vsega je pretrpo Jezuš v polovici dneva. Edna mantra za drugov: Zvezali so ga, plūskali, plūvali, šengárili se ž njega, zbičūvali, z trnjom kronali so ga i zdaj ga ešče na križ pribijejo, pretrpeti more vse smrtne bolezni, pa samo tak slobodno merjé! Židovje i poganje, dūhovniki i nedūhovniki vsi so se združili, naj našega lūboga Zveličara za moža sramote i mantre včinijo. Sodec bráni nedužnost Jezuša, ali rávno tá branitev njemi povekšávlje sramoto i trpljenje; ár, či bi ga Pilat bo včasi zaprva na smrt osodo, ne bi ga te za norca meli, ne bi ga zbičūvali tak nesmileno i z trnjom kronali.

Obrnmo oči na čūdovitno postávo Jezuša! Glejte, Sin boží na smrt ide, naj merje rávno za tiste ki ga na smrt neséjo. Spunilo se prorokūvanje Jeremiaša: »I jas, kak krotka ovca, štera se na klanjé pela.« (Jer. 11. 19.) Zaistino; kak krotko ovčico, vlečejo nedužnoga Zveličara na mesnico.

O, ti nezahválno Mestó! Z takšim zaničūvanjom vlečeš vō nad tvoja vráta svojega odsloboditela, ki ti je telko dobra včino? Bog moj! Ali ne čini spodobno tūdi on, ki gda je že vnogo milošč dobo od tebé, te nezahvalno znova splodi z svojega srca?

Jezuš je z tak tužnim licom šo po poti na Kalvário, da vidoče ga ženske so se skuzile nad njim. »Šla je pa za njim velka vnožina lūdih z vnogimi ženskami, ki so se jokale i dreselile nad njim.« (Lk. 23. 27.) Ali Jezuš se k njim obrné ino njim právi, naj se ne jočeje nad njim, nego nad svojimi sini: »Ár či z zelénim drevom to delajo, ka de te z sūhim? (Lk. 23. 31.)

To nam je želo Jezuš z tem naznaniti, kak grozno

velke kaštige so vredni naši grehi. Ár či Jezuš, nedužen Sin boži telko trpi samo zató, ka je samovolno na sé vzeo naše grehe, z čem vékšega trpljenja vredni smo mi, mi právi grehšnicje?

Glej na trpečega Odküpitelja! Telo njemi raztrgano, razčesano, na glávi trnava korona, na ramah njem teški križ leži. Tak ide med svojimi neprijатели, ki ga po celotj poti dregajo i preklinjajo.

Bog moj! Telo njemi je že vse razčesamo. Kelkokrát se gene, ga vse rane znova zabolijo. Ešče je ne razpeti, ali križ ga že mantrá. Spotere njemi rame i znova gorztrga na njih rane.

O, kakše mantre pretrpi pri vsakom stopaji! ali križa le ne pústi, nego ga ešče bole k sebi stisne, ár po križi si šče srca pridobiti. Že Izaiáš je prorokúvao: »Ki na ramah má svoje vladarstvo. (Iz. 9. 6.)

Jezuš moj, z kak velkov lübeznostjov si se približavao te k bregi Kalvarie, naj prikažeš tam velko daritev tvojsa življenja!

Lübi moj, obimni ti tüdi križ za lübav sladkoga Jezüsa, ve je on tak vnogo mogeo trpeti za tvojo lübav. Glej, pred tebov ide z svojim križom, ino te zove, naj ga nasledüješ: „Či što za menom ščé idti — naj vzeme svoj križ i nasledüje mené.“ (Mt. 16. 24.)

Ne odstávím te Jezuš moj, do smrti bom tebi slüžo, ali za volo vrednostih té žmetne tvoje poti mi daj moč, naj trpljenje potrpežljivo prenášam! Ti si me návčo lübiti bolezní i trpljenja, ár si je ti sám tüdi vsigdár lübeznivo prenášao.

„Najšli so ednoga Simon imenüvánoga cirenenskoga človeka, toga so prisilili, naj nosi križ njegov.“ (Mt. 27. 32.) „I na njega so djali križ, naj ga za Jezušom nesé.“ (Lk. 25. 26.)

Lehko z smilenja delajo to? O ne, nego z hüdobije. Vidli so, da Jezuš pri vsakom stopáji zná düšo pústiti,

bojali so se záto, da njim na poti merjé. Záto so njemi pomogli, ár ne samo mrtvoga, nego na križi rozpétoga so ga želeli vidíti. Po takšem de križna smrt večna sramota v njegovom spomini, ár na križi vmorjeni so prekunjeni bili. „Prekléti je od Boga, ki na drevi visi. (Moz. V. 21. 23.)

Záto so židovje ne samo smrt želeli Jezuší od Pilatuša, nego so divje kričali: Razpi ga! Razpéti naj bo, da po tom njegovo ime zavrženo gráta na zemli, da niti vöpovedati ne do vüпали njegovoga imena, kak Jeremia to proroküje rekoč: »Strebimo ga vö iz zemle živočih, ino imé njegovo naj ne de več v spomini.« (Jer. 11. 19.)

Dol so zdignoli záto ž njega križ, naj samo živ pride na breg, naj se njim spuni le žela: na križi, na drevi sramote ga viditi mreti. O zapüščeni Jezuš moj! Ti si moje vüpanje i jedina moja lübezen!

Romanje po ostanke Sv. Martina v Túr na Francuško.

VI. 1913. maj. 27. 28.

Genova.

Zdaj nej dugo sam čüo, kak so se mi tožili ništerni lüdje. Pravili so, ka sam eto od »Čertosa di Pavia« telko pripovidávae, ka so se že vnogi navolili poslühšati i poleg čtenjá so záspali. No, glédaj ti ga to -- ka se njim je to nej pripetilo. Ali nikaj njim nezamerim. Znam, da nájveč lüdi poleg posveta má v rokaj Marijin list v tej dnévaj. K posveti so pa nej navajeni. Záto njim pa hitro oči vkradne, tak zaspíjo. Nego zdaj že naj dojde dremati. Tašek, Jožek, z mesta! Sprotoletje je tü. Vüzem se približáva. Anika, pa ti si tüdi zaspála? Ne bi vervao

to. Vsi goriglédajte. Zdaj idemo od Čertoze dale proti morji. Sem poslušajte, pa či ste nikaj nej čüli od Čertoze, končibar si to zapomlíte, kaj mo vam pravo od Genove.

Kak se je vlák mimo Čertoze zblisno, za eden čas je henjao pri »Pavia« váraši. Tü si je malo odehno. Pavia váraš je tak velki, kak naš Szombathely. 33 jezér lüdi prebiva v njem. Nikši veseli smo bili, gda smo té váraš zavárali. Tü so nindri meli zemlo i hižo oča ino mati Sv. Martina. Či bi stálno znali, ka gde rávno, bi doli šli i poglednoli. Nego ár smo to nej znali, doli smo tüdi nej hodili. Zadosta vu velkom váraši je Sv. Martin za svoja mláda leta prebivao. No vej naš Szombathely je tüdi tak velko mesto; i jas to mislim, ka gda v Szombathely prinesemo njegove sv. ostanke, de tak zadovolen ztém, kak da bi domo k starišam v Pavio je prinesli. Pavia je ovači nigda sveta imenitno mesto bilo. Velko vseučelišče je melo, gde rávno tak, kak v Padovi so vnogi velkášje: svetniki hodili v šolo.

Mimo Pavie kak odidemo, vseokoli samo rižo vidimo po polaj posejano. Mesto brázd járki skopani ležijo vdiljek po njivaj, v njih pa voda teče i polehva, vlogo dela riži. Záto je pa tü vse zeleno, či je rávno velka vročina. Pomali k ednoj vodini pridemo. Tičino se zové. Tá vodina velko i globoko jedro má; ali vodé malo v njej. Samo ka tá je bistra; tak žlebrá, ka kákša brbrava deklíčka. Drügi bi se znábiti zosago njé, ali naš čaren bauláš, vlák nikaj nej. Zaprva jo proso, naj tiho bode, naj ne žlebrá telko. Večkrat njój je djao: pst,- pst,-pst,- pst . . . nego gda vido, ka ona li klepeče, brezi pitanja samo po ednom mosti prejk njé odišo pa nás tüdi prejk odpelo. Dobro je včino; kaj bi pa človek brbravce telko poslušó. Po Tičini nej dugo drüga vodina se správi pred naš vlák. Ali tü že ne moremo šále meti. Talijanskoga nájbévša vodina je to. Zové se pa: Pó. Kak vosko imé má, tak šürko jamo. Pa je vse vreh v njej voda. Se je nindri

skališala, zdaj pa tak grda se dale kota. Vékša je, kak naš Dünaj. Vlák se je zosagao njé; záto pa gda je k njej prišo, henjao je. Si premišlávo, je li bi nás prek pelo, ali nej. Ve volo má, nego boji se, ka pa či most ne de držo, te pa on znami vréd v vodo čopne. Što de pa te šo v Tur po Sv. Martina světe ostanke? Naslednje njemi izdaj nikša kuráža prišla, i napoto se je prek vodine. Ve je že dostakrát tū prek hodo. Do tegamao je most držo, pod Martinovi romari se znankar tūdi ne de potro. Strašanski železen most je bio to. Odspodi pod njim je vse škripalo, na dvá krája pa vse zabijalo. Gda smo prek prišli, vsi smo si zdehnoli; vlák tūdi i náednok veselo z nami dale fűčko, dokeč je nej do »Voghera« postaje prišo. Tū so nam vseštere ponūjali za jesti i piti. Jas sam si edno pivo voščo. Ali spiti sam jo nej bio mogoči. Tak motna i topla je bila, tak če bi si prle što roké zéprao v njej. Drūgi so pa jestvino kúpili. To tūdi zastareli žmaj melo. Nej jestvina bila to, nego zjedi. Oblūbo sam si zdaj, ka več nigdar pri železnica j nikaj ne bom kúpűvao. To je nájbole nej zdravo. Prišestna postaja je bila: Tortona. Pri njej mi je napa-met prišla edna dobra torta. Po tom pride postaja: »Novi.« Ne pozna se, kaj tak preveč novi bio, te bi nikaj lepše mogo vőviditi. Ešče edna postaja: Serravalle Skrivia i te pridemo k planinan Appenninskim. I tū znovič mam priliko viditi človeka znanost i božo zmožnost. Zemelska lepota je spodobna k onoj, štero sam vido pri Semmeringi i Ponteba váraši. Ešče tak lepo vremen smo meli, kak pri Pontebi tak da smo vso lepoto lahko vží-vali. Nej menje, kak 24 votlín (Tunnel) smo se skoz potėgnoli. Edna čűdovitnejša od drűge. Bregovje so se šteli proti postaviti človeki, ali on je vse presmekno. Nej njemi je Gospodni Bog zobstom rázum dao. Kákšteč se veliki vidijo bregovje, izdaj so pod oblástjov človeka. Ešče »Ronco« breg je mogo to dopűstiti. Votlina pela

ešče skoz toga brega. Takše votline sam ešče nej vido, kak je tá. 8294 metrov je duga. To je rávno tak duga votlina, kak pa či bi človek z Sobote v Beltince šo pod zemlov. Sam vlák je ōrjao prle, kak bi se pod to votlino spravo. Gda pa žé notri bio v tmici, tak da bi ga stráh zgrabo. Sploh si je fűčkao, kak on dečko, či vnoči v velkoj tmici ide domo z klantűvanja pa si fűčka. Jas sam pa li čakao, gda prine pá svetlošča. Čákam-čákam, vlák pa izdaj nemre vő z tmice priti. Te samo čűjem, ka muvi ino ednok v nájvėkšoj tmici na sredi po poti notri v brejgi henjao ino tű z celov močjov začno zdaj trobiti. Zakaj je rávno tű henjao; lahko se ščė skėm vkűpvdariti; ali zakaj breči. Po málom čakanjí se páli zaženė i ide vű z votline. Kák se té velke votline odslobodi, menši bregovje ga ščejo zastaviti; ali skoz teh se zblisne. Tak da bi nanč nej bili. Ta nájslednja je ešče dugša, 714 metrov dužine má več; San Lazaro je imė toj votlini. Kre železnice na obadvá krája bele pečine. Vápno sekajo žnjih. Gori na bregáj grádi, ville se kážejo okoli vzėte z zelėnimi trávnikki i logmi. Čűdovitni so ti bregovje. Pri Semmeringi sam to vido, ka odspodi je zelėno, na visini je golo. Tű je nači. Poleg Genove so tákši bregovje, gde odspodi vse golo i odzgoraj vse zeleno. Lahko tak právim, ka zaistino lepa pot je bila, po šteroj smo v Genova váraš prišli.

Že sedem vőra bila, gda naša železnica se stávi na Genoví. Postaja na sredi várašá stoji. Notri v mesti smo se eden čas pelali, prle kak bi postajo dosėgnoli; priliko sam meo tű viditi Genove zvűnejšnji del. Hiše dosta višíše má, kak Milano. Okroglina tűdi lepa, nego váraš je odznotra zamázani. To sam vpamet vzeo, prle kak bi z železnice dolistopo. Pa tűdi gda sam doli stopo z želecnice, tűdi sam to mogo viditi, ka zobstom: Genova, kakštėč lepo okrogolino má, váras sam daleč-daleč zaostane na lepoto stran od Milane. Hotel Konti-

nental je bio odebráni za stanjé. Preci daleč je vkraj od kolodvora, záto smo se skrbeli za priliko, štera bi nás v to gostilnico odselila. Priliko sta pa služile dvej sirotivi parici. Malo záto bošivi kákše smo vidili v Čertozi.

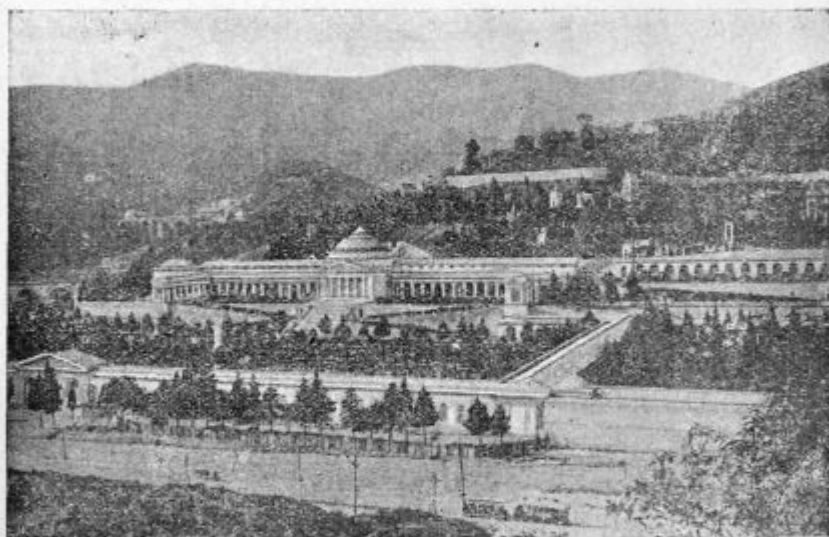
Nanč prav smo se z kočujami nej genoli, gda so mi na pamet prišli naši slovenski Amerikanci. Kak si je pa mogoče v Genovi misliti na Amerikančare? Celo lahko. Pred onov postájov, gde smo se mi na kola pakivali, se eden velki steber vidi. Gori na stebri Kolumba Krištofa podoba sedi. Kolumbus Krištof je pa bio on možák, ki je Ameriko gori najšao. Genove stanovnik bio, tū se je narodo 1447-oga leta. Vi, ki ste tam daleč od materinske hiže, ki ste mogli naš slovenski kraj ostaviti, kem zdaj slabo ide, ne da bi Kolumba Kristofa psüvali za to, da je Ameriko gori najšao. Ameriko odkriti je velka dobrota, ali v Ameriko iti, to je nej vsigdár velika dobrota. Nájveč lüdi nejde tá z dobre vole; sila ga tá žené. Takši, či se v Bogi vüpa, ešče si kaj správi, ali pa či si nikaj ne správi, tūdi nikaj ne zaprávi. Nego samo zatoga volo tá iti, naj se tam što samo obogati, pa bi njemi tá nikak nej trbelo iti, tákši se tam nájvečkrát vkani. Jelibár Amerikančarje, ka istino právim? Vi, ki ste tam, vse Bogi na diko oprávlajte; iščite prle ta boša, i vsa drüga se vam pridájo. Pa de vam te če rávno nej preveč dobro, tūdi nej preveč božno. Vi pa, ki ste domá, zvün či bi kakša velika potrebčina nej bila, ostanite na tom kráji. Dober človek tū tūdi nájde delo, dober delavec tū tūdi lahko dobro živé.

Tak sam si premišlávaó od Amerike, gda drügo nej ka edno velko zidino zaváram. Ve so vse zidine visike, ali tá posebno. Palazzo Reale je to. Tū so prebivali nigda, gda ešče Genova rávno tak, kak Milano, ali Venezia samostojno králestvo bilo, njéni kralovje. Prek té zidine na ovom kráji tūdi edna stára zidina stoji. To je pa: Palazzo Universita. Genovansko Vseučelišče. Jezusove

drůžbe je bilo to nigda. Dnes je prázna tá palača, rávno tak nigdašnja králeska palača. Tidve zidine se dnes samo glédata, kak dvej stáriveri materi, štere so sinovje od krůhšnoga spravili. Drůgo kaj vrednoga sam nindri nej vido po poti. Gde-gde samo kákša cerkev se je skázala z svojim tůrmom. Ceste varaške so zvékšega zosůknjene i brežne. Gde more gori iti na breg, gde pa páli doli leteti v dol. Hotel Kontinental, kam smo tak okoli 10 minut prišli, je pošteno mesto. 5 štokov má. Nás so v nájviššega djáli. Sreča, ka páli lift je bio tů, ki nas je zdobrote vsigdár na visino vláčo.

Radi smo bili, ka smo v hiže vujšli. Tů smo se itak lahko malo vréd vzéli. Zamázani smo tak bili, kak rorašje, ki saje z dimnikov doli zmečejo. Či človék po zeležnici ide, se vsigdár zamáže; najbole te, či što ešče vő na okna gléda. Mi pa tém bole smo se zdaj zamazali, ka smo se po votlinaj skoz vozili. Gda smo že to tůdi opravili, po lifti se dol půščamo v obednico na večerjo. To je tůdi edna nepozabliva večerja bila za nás. Nej zatoga volo, tak da bi ve ga Bog kaj dobroga jeli i pili, nego záto, ár je mesto večerje eden med nami v váraš blodo. Šteo je v obednico iti, pa je tak razmišleni bio, ka mesto obednice je v váraš odišo. Mi smo pa vse trepetali za njega. Ka pa či se gde zgůbi? Kak mo pa te račun dávali od njega. Hvála Bogi záto se je nej zgůbo; nazáj prišo, gda smo mi že vse opravili ino šli vő váraš glédat, kákši je vnoči pri posveti. Nikaj nej tak lepo, kak v Milani. Lamprašje tak svetijo, kak da bi se njim dre-malo. Genova váraš 270 jezér lůdi bi bošega posveta vredno bilo. Edno se mi je pa nájbole naopačno vidlo: fiakarje so tak velke biče meli, kak naši bérošje i žnjimi so tak pokali, tak da bi si stém krůh slůžili. Indašnji naši svinjárje so nej to prasko delali, kak tei tů delajo. To se mi je bár tak zamerilo, ka njim nigdár to ne pozábim.

Prle, liki bi se z mojim prijátelam počivat spravila, svoje notice sva si naprej vzela, ino kak vsepovsédi, tū tūdi sva goripoškrebetala, ka sva celi dén vidila. To je že naša návada bila, ka ali po poti, či pa je to nej bilo mogoče, te večer smo dolispisali, ka smo si bole zapomliti želeti. Ovači bi to vse pozábili, ka smo gde kaj vidili. To pa bi škoda bila. Samo od sébe se razmi, ka nej lepo bilo to dolispisano. Samo tak za silo, ka smo lahko prečteli. Na železnici nanč ne more lepo pisati.

Pokopališče v Genovi.

Včasí sam takše klúke napravo, kak naša jara, gda je pijana. Spomin smo si tak tūdi okrepili, ka od vsega smo si kárte kúpili. Jes sam napriliko denem iz cele poti 400 kárt domo prineso. Zdaj samo notic naprej vzemem, kárto poglédnem i vse znam znovič, ka sam gde vido. V Marijin list vam je moj prijatel nameno pisati. Jas nej. Jes sam samo za sébe dolipisao. Pa tak se zgodilo, ka moj sosed je z velkim delom blagosloven v novoj fari. Pisati nikak i nikak nemore. Zdaj so pa te rédnik vašega lista mené zgrabili, naj jes pišem. Jas

sam nej šteo; bežo sam, kak sam mogo; pa li so me zgrabili. Ka si zdaj vem, morem pisati, ovači mi Gradec pokážejo. Rédnik Sombotelskih novin je v sosednoj hiži tudi piso v svoje novine od nás domo. Vsi smo pisali, i gda smo že vse dolispisali, ka smo po poti vidili, te smo si počivali.

Na drugi dén nájprvo naše delo je bilo mešúvat iti. Nej daleč vkraj od Hotel Kontinentela je bila edna cerkev. Baračka cerkev je bila to. Sv. Sirus je bio cerkvi patron. Štirje smo se naednok v šegeštijo postavili. Barátje se zoságajo. Telko tühinski popov naküpi so ešče tak nigdár nej vidili. Radi so nam dáli vse, ka nam je samo potrebno bilo za mešúvanje. Pri ednom čüdodelnom kepi sam meo srečo mešúvati. Po sv. meši sam nahitroma veliki gospod grátao. Kak? Kak? To je tak bilo. Kak se sláčim po sv. meši, eden pater mi veselo pomágajo. Gda so že vse doli zméne potégnoli, naslednje so reverendijo (cimado) zavárali. Nova je bila ešče te. Pa to tudi ne bom tajio, ka poštena. Takše reverendije pa talijanski popi nemajo, pa ne poznajo, kakše mi Sombotelske püšpekije méšniki nosimo. Niti kanoniki talijanski nemajo takše, kákšo sam jas te tam meo. Pitajo me záto pater po dijačkom:

— Jelibár, vi ste kanonik?

— Jas?! Prosim, nej, — njim odgovorim.

— Te ste pa znankar kakši bogati plebánoš, ka takšo lepo reverendijo nosite!

— Jas? — právim znovič, — hvála Bogi, to ešče tudi nej!

— Ja, ka pa ste te za božo volo? — pitajo z čüdivanjom.

— Jas?! Samo — eden nevolen — kaplan! sam njim pravo.*)

— No, čüjete, — pravijo pater, — či pa že vi kaplanje tak hodite, kak pa te morejo hoditi vaši püšpeki?

*) Zdaj že namestnik plivanoški. Vrejevávec.

Po tom so pa kázali svojo reverendijo. Resan, njihova je zvoščena bila i grbavo stála. Po tistom se pa nazáj zglédnem, — ino ka vidim? Gospon tajnik romara eden drügi barát rávno tak za rokáv slátajo, kak so mené moj starec. Lepo sva zahvalila njihovo dobroto, ino sva s mehom odišla z tajnikom iz šegeštije, ovači bi náj ešče znábiti što vö z té reverendije sleko.

Ob devétoj vöri smo si šli takšo mesto iskat, odked celi váraš smo mogoči poglednoti. Nájpše mesto na té stran gledoč je tak imenüvani »Righi« breg. Samo ka páli što de šo na té visiki breg gori peški? Mi nej. Stopance si moremo šparati, tak mo mogli ešče dnes dosta stáplati. V Hotel Kontinentali so nam eden gospod že prle, kak bi odtistec odišli, pravili, ka či ščemo na »Righi« iti, nájležej je tá po »funikolare« priti! Ka je to funikoláre? To je tákši elekteriš, šteroga blisk na breg za edno železno vože gorivleče. Resan se mi na funikoláre sédemo. I té nas je lepo za ništerno čentezimo goriodpelo. Rávno tak vnemar smo šli vujškar, kak da bi nas što od zastrešša proti slemeni gori pelao. Gori pridóči na »Righi« zaistino lepi razgléd se postávi pred nas. Genova je znotra zamázana, ali ozdaleč lepi váraš. Malo je to škodilo, ka megleno bilo. Kak bi pa ešče te vövido celi váraš, ci bi svetlo sunce nanjega sijalo! Nájpše je morje. Celo se naslani k váraš. Váras pa tak dá bi se šteo zgrabiti za morje, 14 zobov sühi püsti notri v njé. Tü privežüjejo ládje, gda odked sem pridejo. Zaistino lepi razgléd dáva človeki »Righi«.

Ali tak právijo, ka Genova má ešče nikaj bole lepoga kak je lepi njeni razgléd iz »Righi«-ja. To lepo delo bi pa bilo: Genovansko pokopališče (cintor, brütiv.) Nopada či resan. Hodimo i poglednimo! Odišli smo i poglednoli smo. Doli z brega smo peški klükali. Je hüjše bilo doli iti, kak gori. K tomi deli smo mi nej navajeni bili. Po takšem samo brežni goričanci znájo dobro stopati.

Za četrť vöre smo eden elekteriš srečali; na njega smo se spravili i ž njim, na cintor odišli. Ali lüdjé istino vam právjio, ka to more biti to nájlepši pokopališče na svejti. Od toga lepšega znankar nindri nega. Istina, ka sam jas Milanski cintor tüdi vido, ino se mi je dopadno. Samo to je falinga, ka je málički proti tomi; pa to se mi je tüdi zamerilo v Milanskom pokopelišči, ka v njem so samo bogatáše bili; siromácke so zosed meli svoj brütiv. Tü so pa lepo vsi vküper zakopani.

Ja, ka je pa te razložek med našimi cintori i Genovanskim pokopališčom? Nikšega razložka ne ga pod zemlov. Tü ali tam, vsako telo more sprhneti. Ne ga razložka na smrt gledoč. Ki je dobro živo, on mirno merjé, ki lagoje, on bojazljivo, naj de te že mérao ali prinas, ali v Genovi. Razložek je samo na oni spominov stran gledoč, štere Genovančarje i štere mi ober groba naših pokojnih postávlano. Mi leseni križ potisnemo v zemlo ober gláve pokojnoga na njegov spomin, oni pa v Genovi marmor. Naši leseni križi so dostakrát nanč nej pofárbani, v Genovanskon pokopališči pa vsáki marmor tak lepo vözdelani, ka samo pogléd na njega že človeka na dobro življenje nagne. Te lepše podobe so pod strehov te. Na štiri kiklé vse okoli hodnik je gori postávljeni; tü nájde človek nájlepše podobe. Na ednom grobi na priliko denem 1) je tole vönaprávljeno: Oča mrtvi ležijo; mati skuznátimi očmi málo dete proti oči drži, naj dete küšne svojega mrtvoga očo. Či bi vi to tam vidli, bi se jokali; tak je to lepo tam vönaprávljeno. Ali pa 2) oča mérajo; mati pa edno slepo dete poleg očeta križajo, naj detece za očo bogámoli. Dugo brezi skuz to tüdi nemre glédati. To sam tüdi vido 3) kak eden človek na smrtnoj posteli, roké i oči proti nébi drži ino si etak zdiháva, (to je odspodi gori zapisano): Pekkávi, mizere: to je: Pregrehšo sam, smilüj se meni. Té kep se mi je ešče nájbole v spomin vtisno. Na ed-

nom drugom mesti 4) edno dete méra, angel čuvar jé poleg njegove gláve i njemi pot v nébo káže. Zaistino, takša more biti nedužne dečé nedužna smrtna vóra, kak je tú vónaprávljeno: ka se dete zasmehé, i angel túdi se veseli. Ne smem pozábiti 5) to túdi nej: kak eden seri starec pri jami sedi; edna noga že notri, druga pa blúzi. Té grob nájráj pobožni starčeki glédajo i tak dale. Vsepovsédi genlive zgodbe v marmor pritišnjene.

Cintor je vó sforme velki. Pol ga je na ravnici, pol ga je pa na brejgi. Na sredi v njem edna kapela, gde se návadno slúži sv. meša za pokojne. Više smo mi nej hodili. Tri vóre bi mogli meti časa, či bi celoga šteli poglednoti. Ništerni bogati za svojo familijo lepe kapelice z marmora so dáli goripostaviti. Kेलiko jih je pokopani, teljko tórmecov má. Drugi siromáki pa eden križec májo samo pri zglávniki. Nego té križ je túdi z marmora. Ne ga na njem iména, samo število. Či što šcé znati što je gde pokopani, more število poglednoti, i v ednoj velikoj knigi pod tov števílkov včasí zvedi, što tam počiva.

V tom cintori vsaki spomin, ali zid túhinca na pobožnost nadigne, samo edna kamura nej: štera se po latínskóm etak zové: Krematorium. Ka je pa to za edne čúde? Krematorium se zové ona hiža, gde ki šcéjo, svoje mrtvece, mesto pokápanja, lahko zažgéjo. Te pa to túdi delajo lúdjé, ka mrtvece žgéjo? Je mogoče, ka se znájdejo takši, ki nemajo smilenja do mrtvoga? Ja, so takši lúdjé, šterim se to vidi. Istina, ka dober ték more meti človek, ki to dela. Samo na sebi bi nikaj božnoga nej bilo mrtvece žgati; to je te že vseedno, jeli mrtvoga pokopajo, ali zežgéjo, ali práh grátā v zémli, ali v péči. Nego to je falinga, ka slobodno-zidárci, tej neverni lúdjé, ki se obrvim dájo žgati, si nepremišlávajo tak krotko, kak sam prve jas pravo, liki stém žgánjom na to šcéjo navčiti lústvo, naj verjejo, ka kak telo človeka po žgánji pepeo postáne, štero se vu vetri razkadi, rávno tak dúša

se tudi po smrti razkadi, ne ga je več. Ve bi tem razbojnikom dobro spadnolo, či bi dūša na ovom svejti nej živela, ka bi njim te nikaj nej trbelo trpeti; ali Sv. Mati Cerkev to vči, ka naša dūša je nemrtelna, ino mi vsi to verjemo i želemo ešče, naj dūša živé, ka ki se po siromaškom tá kolemo na toj zemli, li na ovom sveti mo vživali nebesko veselje. Na Milanskem cintori je tudi eden krematorium. Té očivesno káže zakaj se nastavljajo takše peči. Na té krematorium je to gorispisano: »Tū se od črvov rešimo, z čistim ognjom zjedini^o; nespametno je to prepovedávati, ár modri to vsi želežo.«*) Vi slobodno zidárci to právite, ka nespametno je vaše delo prepovedávati? Jes pa to právim, ka nespametno je vam takše gori postávlati! Vi neverni to právite, ka modri to vsi želežo? Jas pa to právim, či bi vaše delo človečoj naturi tak preveč želno bilo, te bi se več lūdi žgati dalo. Kák je pa te li to, ka telko jezér lūdi vmerjé v Milanoi, i vendar v ednom leti či dvá mrtveca žgete, je dosta? Genovanski krematorium pa ščista prážen!

Poldné se je približávalo; gda v dūhi vsem tū počivajočim smo želeli, naj vsi počivajo v miri, idemo z pokopališča. Na etekteriš se správimo ino žnjim lahko pol vōre dugo idemo vdilen po váraši na kopanco Genovansko, štera se zové: Lido. Od ednoga Lidoja smo že čūli; té je vu Venezii bio. Genova tudi má svojega: ali té je prážen; zdaj ga ešče delajo. Tū sam vido velke morske valove; ništerni stakšimi čemerámo je šo k bregi, da sam mislo, ka vse zraznesé. Pa siromaček, li on je mogo popūstiti. Pri pečini se je vsáki val zrazmožo. Dobro nam je spadno obed poleg tákšega morja. Okoli trétje vōre nazáj odidemo vu váras. Med vnogimi cerkvami smo samo stolno cerkev poglednoli: San Lorenzo se zové. Sv. Romualda ostanki počivajo tū. Cerkev je lepa,

*) Vermibus erepti puro consumimur igni; indocte vetitum, mens renovata petit.

ali nikaj zvünrédnoga nema v sebi. Z tov cerkvov smo dokončali naše vandranje v Ğenovi. Okoli péte* vöre slovo vzememo od Hotel Kontinentála ino idemo na kolodvor. Na kolodvori sam šteo gučati z ednim mojim romarom. Iščem ga, ne nájdem ga. Gde pa te je? Ovi ga tüdi iščejo i tüdi ga ne nájdejo. Pa nej samo on fali, nego prijateo njegov tüdi. Samo šest nas je tü; dvá falita. Mati boža, ka bo zdaj z nami? Ğdekoli sta te njidva? Hodimo, pa njidva iščimo, lahko jidva pa nájdemo!?

Alleluja.

Od praznoga groba se razliva te veseli glas: Alleluja! Kaj pomeni to? Še včera je tam bridke skuzé točila žalostna mati Marija ár je tam bio pokopani Jezuš, kakti njenoga deviškočistoga tela dragi in jedini sád. Te skuze so se že posušile, ne joče več!

Resurreksit! gori je stano!

To glási vüzemska zorja z svojim rožnoerdéčim plaščom. To glasi mlačen slap sprotoletja, šteri v gibanje spravi tüdi drevje in logove, naj svojim mahanjom širijo te veselí glas. To glasijo potocje, in trávniki z svojimi mladimi rožicami. Pri grobi stojéči angel tüdi tak pravi pobožnim ženam: Ne je tü, gori je stano!

V jeružalemskih vulicaj vküp vréjo lüdjé in si pogučavlejo, da Mešter živé. O kak strašen je te glas v dvoraj višešnji popov in nasprotno kak blaženi je v Marijinoj žalosnoj samoti, v Petrovom žalüvajočem srci, v Magdaleninoj jočéčoj düši in zburkanøj veri prestrašenih vučenikov!

Resurreksit! gori je stano!

Postavimo si pred naše düševne oči njegovo odičeno telo in glejmo Ga. Obraz ma krotek in praznični, šteroga videnje žele krščanska maticérkev vsakomi z toga sveta odhajajočemi. Neskončno mili pogléd sija ž njegovih očjh. Celo telo je pa kak edna zarja svetlo, odičeno, štero več ne more trpeti.

Z ovih vnogih ran samo pét se jih sveti na njegovom teli, štere si je obdržao kak znamenja svoje zmáge nad smrtjov in peklom. Obleč je na njem, kak daoi ga nebeske düše setkale, nebeska dišava se razleva ž njega.

Ali kak je to, da te sv. reči štere so se pred dve jezero leti godile, nám ešče zmérom nove spominke zasadajo v srca? To ne pitajmo! Vüzemska radost, štera je te prevzemala človeča srca, je zdaj ravno takša, kak je te bila; še kem duže žive človečanstvo, tem globše prerazumi to nebesko dobroto.

Mi vživamo to dobroto, daritev vüzemskoga Agnjeca; zato pokleknimo pred nogé odičenoga Zveličitela in se njemi zahvalimo, da nas je z šatanovoga robstva oslobodo.

Vesélimo se! Vüzem je dén méra. Néba se je razvedrila, srditi Bog se je zméro z nami. Nedužen Jezuš je z svojov smrtjov nebeskomi Oči zadostio za grehe sveta.

Hodimo v šolo Jezušovoga terpljenja in se včimo dobrovolno terpeti. Jezuš je nedužen bio pa je li dobrovolno vse preterpo! Mi pa, ki smo grešniki, in smo že nešternokrat si pekel zaslužili, ne bi dobrovolno trpeli? Ne bi se bojevali za to lepo nébo, štera ednok naša večna domovina postane? Naše življenje je kakti edno veliko morje križov, nevol in britkosti! Ali pred dúševnimi očmi držimo, ka či dobrovolno prenášamo tá vse dni našega življenja, gotovo bo enkrat za nas tüdi napočila slavna in veséla zorja večne Alleluje!

Marijin.

b) **Stroški.** V štamparijo 1. štrtino leta 1042 K 08 f, v štamparijo 2. štrtino leta 1008 K 58 f, v štamparijo 3. štrtino leta 930 K 43 f, v štamparijo 4. štrtino leta 954 K 12 f. Marijina skrvonost knjižica 341 K 70 f. Tri številke „Novin“ 278 K 42 f. Kalendarje i narodne pesmi 1140 K 60 f, pošta od kalendárov zvün amerikanskih, šteri bodo letos obračunani 97 K 56 f. Dvanájset mész za naročnike 12 K. Za potroše i poštnino uredništva i devetih pisatelov 680 K, vküp 6485 K 49 f.

	8073 K 88 f
	<u>6485 K 49 f</u>
Ostáne čistoga	1588 K 39 f

Z toga je 363 K pri g. Horvát Lovrenci bivšem türjanskom kaplani, zdaj Amerikanskom dühovniki na posodi. Čisto je tak ostalo 1225 K 39 f. Intereš od naročnine, štera se je lansko leto naprej pláčala 103 K 88 f. Za samostan se je v sobočko kaso vložilo: 1329 K 27 f. Za samostan je cela šuma dozday 2931 K 46 f. Z toga 400 K v akcijah ova svota pa v staroj sobočkoj hranilnici. Od toga dneva mao, kak to prečitete, začnem v Mariinom iméni nabirati na samostan po listi. Te nájmenjši dár tüdi vzemem. Jezušovo srce naj vam srca na darovitnost blagoslovi!

Klekl Jožef.

Popolni odpüstki.

Za tretji réd: aprila 16, 24, 28-ga i mája 3-ga za čerensovsko občino.

Za Srca Jezušovoga bratovčino: mája 1, ali 3-ga, 5-ga, i eden prostovoljni den meseca.

Za oltárskoga Svestva bratovčino: mája 7-ga i eden šterikoli dén meseca.

Za bratovčino karmelske Dev. Marije: aprila 19-ga, mája 5-ga.

Za bratovčino živoga rožnoga venca: aprila 19-ga.

K zadoblenji popolnih odpustkov je potrebno spoved, prečiščavanje opraviti i v namen materecerkve moliti. Navadno se moli 5 očanašov, 5 zdravimarj. Da je k zadoblenji večih popolnih odpustkov tudi obiskanje cerkve naprejspisano, (tretjeredniki majo več takših) naj po obhajili z cerkvi idoč se v njo ešče ednok povrnejo i tékrát zmolijo zapovedanih 5 očanašov i 5 zadržimarj. Najbolše je pa več zmoliti, da na den zavolo večih bratovčin več popolnih odpustkov zamore človek dobiti. Edno čislo bi za vse zadostovalo. Ki vsaki den, ali konči 5-krat na tjeđen hodi vredno k sv. obhajili, brez spovedi dobi vse popolne odpustke na tednéve spadajoče. (Ac. S. S. XXXIX. 62. 1906. febr. 14.)

Na znánje.

Cena Marijinoga lista je za domače 2 K., za amerikance tri.

List se more naednok naprej dolplačati. Ki je to ne mogoči véiniti, sme na pol leta 1 korono, ali na edno štrtino leta 50 filerov plačati naprej.

Vsaki naročnik, ki se toga predpisa pri pláči drži, dobi k listi brezpláčno proti konci leta kalendár leta 1915-ga.

Vsi naročniki so spisani v serafinsko lúbézni družbo „i záto se za nje žive i pokojne na leto više tri jezero svéti meš slúži“. Tá družba je v Linci i oskrbláva siromaško, sirotinsko deco.

Za širitele, pisatele i drúge podpiráče se vsaki mesec z pozosed slúži edna sveta meša z vsemi verními dúšami v vicah vréd.

Peneze i vsa pisma naj se pošilajo samo na té naslov:

Klekl Jožef

vpok. plebanoš v Čerensovcih. Cserföld, Zalam.

Vsebina.

Mirosláv: Obládana je strahšna smrt	97
Sv. Alphonz Ligouri: Trplenje našega G. J. Kristuša . . .	98
Romanje po ostanke sv. Martina v Tur na Francuško . .	115
Merijin: Alleluja	127